

Nove knjige

Ševal Alić, Upravljanje javnim prihodima, "Printcom" Tuzla, 2008.

U ovoj knjizi, obima od 344 stranice istaknut je značaj oporezivanja za Bosnu i Hercegovinu, te srednjoročni i dugoročni ekonomski učinci na razvoj i rast privrede, povećanje GDP-a, tržišta, konkurentnosti i zapošljavanja. Autor iznosi teorijske postavke o efikasnosti ubiranja poreza, te istražuje koliko je u direktnoj vezi isti sa sistemom upravljanja javnim prihodima, sa općim blagostanjem i visinom ukupnog društvenog proizvoda. Knjiga je plod autorovog višegodišnjeg rada u praksi i edukaciji državnih službenika

U prvom dijelu obrazlaže se uloga države u funkcionisanju društvenog života i razloge postojanja javnog sektora. Nefikasnost tržišta i nemogućnost izuzimanja od korištenja javnih dobara, ističe kao glavne razloge postojanja javnog sektora. Upravljanje definira kao svjesnu aktivnost ljudi, usmjerenu na uspostavu sistema koji omogućava postizanje postavljenog cilja. Upravljanje ili menadžment, kako se najčešće definiše ovaj pojam u ekonomiji, istražuje optimalna rješenja upravljanja na mikro planu ili bolje rečeno, u preduzeći-

ma koja se bave proizvodnjom proizvoda i usluga i nastupajući na tržištu ostvaruju prihode iz kojih finansiraju proizvodnju i ostvaruju dohodak. Autor ukazuje na razlike u upravljanju preduzećima u privatnom sektoru i upravljanja u javnom sektoru, povezujući ih sa razlozima postojanja javnog sektora.

Autor ističe da se upravljanje javnim prihodima odvija na više nivoa vlasti i učesnika u raspodjeli dohotka pojedinaca. Pravednost i efikasnost ističe kao osnovne determinante u upravljanju javnim prihodima, obrazlažući nivoe upravljanja, načela oporezivanja, raspodjelu dohotka, učinke oporezivanja na plaće, investicije, štednju i izvoz te distorzivne efekte koje proizvode porezi.

Instrumenti za upravljanje, odnosno vođenje poreske politike su upravljanje poreskom strukturom i elementima oporezivanja (poreskom osnovicom i poreskom stopom).

Uključivanje u EU autor vidi kao cilj, a ujedno i način rješenja konfuzne ekonomske situacije, te detaljno istražuje poreske sisteme evropskih država i definira optimalan poreski sistem. Na kraju daje prijed-

log modela izvodivosti i provođenja poreske politike na tim principima

Sadržaj koji je prezentiran u knjizi predstavlja vrlo korisnu stručnu i nezaobilaznu literaturu za kadrove u privredi koji se u praksi suočavaju sa pitanjima finansiranja javnog sektora i primjene rješenja iz poreskog sistema. Pisana pregledno i jasno u jezičkom i konceptualnom smislu, knjiga može korisno poslužiti i studentima ekonomskih i pravnih fakulteta, fakulteta javne uprave, kao i drugih fakulteta iz oblasti društvenih nauka, u okviru nastavnih predmeta na dodiplomskom i postdiplomskom studiju kao što su *Finansije, Monetarne i javne finansije, Komparativni poreski sistemi*, ali i svima onima koji intenzivnije izučavaju područje upravljanja vladinim finansijama.

Dr.sc. Izudin Kešetović, red. prof.

Hasan Berberović, Mojih sedam decenija, „Planjaks“, Tešanj, 2009.

Iako autora ove knjige memoarskog karaktera u kojoj je ispisan životopis Hasana Berberovića, Tešnjaka po rođenju, a Gračanlije po svemu ostalom, znam skoro pola vijeka, priznat ću da kojim slučajem ponuđeni materijal nisam pomno iščitao, neke pojedinosti iz autorovog života ne bih nikad doznao, a sa autorom sam se družio, viđao i dugo pričao o raznim temama na zvaničnim i prijateljskim druženjima, koje je život donosio.

To da je Hasan, potomak jedne poznate tešanjске porodice, da je rastao bez oca, da se školovao u Tešnju, Zagrebu, Novom Sadu, Beogradu, da je gotovo čitav svoj radni vijek proveo u drvnjoj industriji, da je o tome napisao nekoliko knjiga i stručnih

radova, da je ljubitelj sevdalinke i sevdaha, sporta i života uopšte, da je, uostalom, dobar čovjek—to sam i prije čitanja ovog životopisa znao. Međutim, nakon što sam pomno iščitao svaku od 107 stranica knjige, doznao sam da je Hasan Berberović dugi niz godina obnašao vrlo odgovorne društveno-političke dužnosti u političkom životu Gračanice, da je u jednom periodu svog života bio vrlo blizu sticanja znanstvene titule magistra nauka, da je u dalekom Bostonu učio i položio prvi stepen poznavanja engleskog jezika, da je... Sve je to Hasan prevalio preko svojih pleća za 72 godine, koliko ih trenutno ima.

Neki dijelovi knjige kao što su oni koji govore o Hasanovim najboljim i najplodnijim godinama života, čitaju se sa zadovoljstvom. To je vrijeme kad Hasan diše punim plućima, radi, uzdiže djecu, školuje se, visoko kotira na uvijek varljivoj društvenoj ljestvici, družu se... Ali, život ga počesto i nije mazio pa ispisane stanice i priloženi fotosi o tome i ne odišu veseljem. Hasan se, međutim, i u takvim okolnostima čini velikim, hrabrim i tu svoju hrabrost i duhovnost želi da prenese i na druge kako bi lakše prebrodili zlo, koje ih je zajedno snašlo.

Čitalac knjige autora će zaticati u ulozi brižnog roditelja, odanog i vjernog supruge, uglednog privrednika i političara kome se moglo vjerovati, ali autor je na fotografijama, i u prapatnim tekstovima, ponekad prikazan kao boem i šarmer, duhovit, snishodljiv koji se teško i mukotrпно probijao kroz ovaj naš šareni život.

Na fotografijama Hasana ćete u ovoj knjizi počesto moći naći u društvu ljudi iz kulture, a naročito sa estrade. Sam Hasan će za sebe reći kako je veliki ljubitelj i po-

znalac sevdalinke, naše gradske pjesme kako je na druženjima sa sevdalijama upoznao mnoge ljude i mjesta. Drugovao je sa najvećim imenima iz te branše: Zaimom, Sa Zehrom, Mehom, Muhamedom Mujkanovićem, a naročito sa Omerom Pobrićem, legendarnim harmonikašem, osnivačem Instituta za sevdah, te sa Ibrahimom Jukanom, jednim od najznačajnijih i najboljih iz sevdalinke poslije odlaska legendarnog Safeta Isovića. Koliko su Hasanu ti susreti i ta druženja sa ljudima sa estrade draga najbolje ćete saznati ako budete imali priliku pogledati Hasanovu kolekciju fotografija i novinskih isječaka na kojima je Hasan prikazan kao sastavnica tih važnih karavana.

Još jednu karakteristiku Hasanove ličnosti valja istaći – smisao da jasno, čisto i čitko prenese misao kratkim i jasnim reče-

nicama do čitaoca baš onako kako to rade oni kojima je jezik i književnost životno opredjeljenje.

Hasanova knjiga je prije svega dokument o životu jednog čovjeka, ali to je istovremeno mala hronika sredine u kojoj je dugi niz godina živio i stekao ugled omiljenog čovjeka. Zbog toga će ova knjiga naći siguran put do srca mnogih čitalaca Tešnjaka i Gračanlija, prije svega. (Iz Predgovora „Dokumnt o životu punom kaskada i virova“)

Ramiz Brkić

Šehzada Salihbašić, Sistem finansiranja zdravstvene zaštite, „Grin“ Gračanica 2009.

U knjizi „Sistem finansiranja zdravstvene zaštite“ prezentiran je fiskalni aspekt doprinosa i date naznake reforme u fiskalnoj politici BiH i potrebe uvođenja dopunskog osiguranja. Autor iznosi teorijske postavke o fiskalnom sistemu, analizira sistem zdravstvene zaštite, sa naznakama mogućih rješenja u BiH.

Knjiga „Sistem finansiranja zdravstvene zaštite“ je plod autorovog višegodišnjeg rada u praksi na poslovima iz oblasti finansija. Autor u prvom dijelu knjige analizira fiskalni sistem Bosne i Hercegovine, njegov ustavni i zakonski okvir, te pregledno daje razvoj sistema sa iskustvima do 1991. godine, kao i sadašnja rješenja na nivou Federacije, Republike Srpske i Distrikta Brčko–Bosne i Hercegovine. Autor posebno analizira alokativnu, distributivnu i stabilizirajuću fiskalnu politiku, sa osvrtom na stanje u Bosni i Hercegovini.

U drugom dijelu rada, pod naslovom Zdravstveni sistem i zdravstvena zaštita, autor daje kriterije za klasifikaciju zdrav-

stvenog sistema: ekonomske, društveno-političke i administrativne. Posebno je obrađen institucionalni okvir zdravstvene zaštite, kao i sistem organizacije. Na kraju je uspostavljena veza između ekonomskih i zdravstvenih faktora, kao bitnih elemenata sistema zaštite.

Autor knjige, u trećem dijelu, izlaže sisteme finansiranja, odnosno modele koji su rezultat historijskog razvoja, te nastoji da uspostavi funkcionalni odnos finansiranja u zdravstvenom sistemu. Originalnost analize dolazi do izražaja u ponuđenom modelu koji bi odgovarao Bosni i Hercegovini.

Upravo u četvrtom dijelu—Finansiranje zdravstvenog osiguranja u BiH, na bazi analize elemenata fiskalnog sistema doprinosa, iskustava u zemljama okruženja, autor daje naznake u obliku perspektive mogućih rješenja reforme zdravstvenog i fiskalnog sistema BiH.

Sadržaj koji je prezentiran u knjizi predstavlja vrlo korisnu stručnu i nezabobilaznu literaturu za kadrove u oblasti zdravstvene zaštite—u državnom i u privatnom sektoru. Ovu knjigu preporučujem i studentima ekonomskih, farmaceutskih, medicinskih, kao i studentima pravnih fakulteta u Bosni i Hercegovini. (Izvod iz recenzije)

Dr. sc. Izudin Kešetović, red.prof.

Prof. dr Edhem Muftić, Neizvjesnost u slobodi, Denfas, Tuzla, 2008.

Više nego simptomatično oskudna, bolje reći oportunistički i kalkulantski osakaćena, dakle depresivno siromašna aktuelna ponudi analitičkih studija, ozbiljnih članaka, nepristrasnih recenzija i pažnje vrednijih promocija, odavno je su-

morno obilježje i intelektualne i slike javnog mnjenja u nas. Akademska zajednica, ako tako nešto ovdje uopšte postoji – a da nije nacionalno ušančeno, s jedne, i rijetki novinari, s druge strane, tek tu i tamo ponešto “ubodu”. Bez sistema, bez saradnje, bez usklađivanja i, nažalost, bez velikog efekta. To nas stanje anemije, intelektualne atrofije i hronične suspenzije kritičke riječi – prati, evo, već dvadesetak godina. Uz sve drugo, tragično i nesretno, što smo preturili preko naših leđa i kroz svoje živote.

I taman kad čovjek, koji to i tako misli i spreman je to naglas kazati, zaključi da su nikakve perspektive za promjenu te učmalosti i ubitačne žabokrećine, pojavi se, napokon, jedna knjiga, za koju se, bez imalo dvoumljenja, mora kazati da će biti dvostruk dobitak. Prvo, dobrodošlo je pomagalo, čak koristan vodič za praćenje društvenih, političkih i drugih prilika, naročito nepri- lika u ovoj zemljici. S druge strane, to je i ubjedljiva potvrda optimističke slutnje o tome da u ovoj našoj mentalnoj, socijalnoj, političkoj i intelektualnokritičkoj bezličnosti, ipak, eto, postoje izuzeci. Nađe se, dakle, i ljudi koji misle, koji to što misle umiju napisati, a to što umiju napisati žele objaviti i ponuditi drugima na (pro)cjenu.

Edhemu Muftić se odavno ne miri sa ovdašnjom pasivnošću, otužnim nepostojanjem ikakvog validnijeg, a kamoli stvarnog javnog mnjenja. To znaju svi oni koji ga iole bolje poznaju. On, takav kakav je, odavno gotovo donkihотовski kuražno pokazuje da ono što je smislio – a smislio je zato što je mislio, za razliku od goleme većine drugih, koji samo misle da misle ili, pak, misle ono što im se kaže da misle – pravu vrijednost i smisao ima tek onda kad je napisao. To dovoljno govori, onome kome se isplati

govoriti, o izoštrenoj dioptriji, kroz koju Muftić gleda na svijet oko sebe. Posebno na onaj komadić tog globalno nesretnog svijeta, u kome se šćućurila zemljica Bosna i Hercegovina. Pri tome, valja posebno imati na umu da Muftić ne jadikuje, ne vrišti, ali kao da vrišti i – kroz upozorenja, koja ispisuje – ozbiljno, na granici očajničkog vapaja opominje na to da živimo u zbrdazdolisanim vremenu, u nedorečenom sistemu, tačnije ne-sistemu, u nedovršenoj tranziciji, u uslovima posvemašnjeg moralnog rasula, pravog pravcatog kriminogenog *Eldorada*, političke pervertiranosti, socijalnoj pauperizacije, opšte društvene vulgarizacije sistema vrijednosti...

Ne mora to reći direktno, da bismo zaključili, odnosno dokučili: podanici smo ote-te zemlje, žrtve usuda, jer se još ne zna ko nam je brže, vještije i više te zemlje uzeo – domaće barabe, mafijaši, hohštapleri, uhljupi, kriminalci, nacional-šoviniisti, neofašisti, s jedne, ili međunarodni razbojници, hulje u vidu trećerazrednih činovnika, plaćenici i namjesnici, s druge strane... Koji su nas, svi skupa, doveli u lavirint odurne neizvjesnosti, ubjeđujući nas da smo slobodni i tvrdeći da moramo vjerovati njima, a ne vlastitim očima!

Strukturu svoje knjige, baziranu na gorko tečnom i do bola preciznom naslovu *Neizvjesnost u slobodi*, Muftić osmišljava mudro i intelektualno odmjereno: prvi dio su Studije i članci, a drugi Recenzije i promocije.

Na prvi pogled, čitaocu ne mora ništa posebno kazivati... No, na drugi i svaki idući pogled, shvati se autorska promišljenost: godinama se baveći proučavanjem i istraživanjem odnosa fašizma i antifašizma, posebno na našem prostoru, Muftić prvim dijelom nudi nužan uvod u lakše

razumijevanje aktuelne zbilje, ali i u lakše pronicanje u sadržaj drugog dijela svoje knjige. Hoće da kaže da je sezanje korijen naše nesreće i pomamljenosti naciofašističkog mraka, uključujući i njegove nosioce u dijelovima trenutne vlasti, moguće tražiti i naći u prošlosti, u prvim decenijama 20. vijeka. Još tada se, s razvojem i rastom bijesa fašizma, javlja i odgovor na nj. Taj odgovor nije zanemarljiv ni na našim prostorima, pogotovo o intelektualnoj omladini (i bošnjačkoj), kad je riječ.

Tu, na terenu proučavanja antifašizma bošnjačke ljevice između dva svjetska rata, Muftić je suvereno kod kuće. Detaljno i dokumentovano govori o studentima-intelektualcima, pogotovo onim okupljenim oko važnog časopisa *Putokaz*, dokumentujući njihove poglede, akcije, stremnjenja, pa, ako ćemo pošteno, i zasluge za ono što se kasnije dobilo, od 1941. naovamo.

Nudi nam autor rijetko zanimljive ilustracije ondašnjeg raspoloženja i antifašističke izbaždarenosti mladih ljudi. Na primjer, citatom Hasana Kikića, koji je i danas više nego aktuelan i potreban: *Narod ima potpuno i neokrnjeno pravo da kroji sam sebi gaće i mijesi žgance, jer ih on nikada neće tako umijesiti da se njima zadavi.*

Objašnjava nam se i to koliko su vjera i religijska kultura bile poznate i bliske naprednoj omladini i koliko su korišteni u njihovoj antifašističkoj biti – bar o bošnjačkoj omladini kad je riječ. Pri čemu, nijeg zgorog citirati hadis, koji kaže *Nema sreće za onaj narod u kome se istina ne može slobodno govoriti!*

Ako se malo pažljivije oslušne ova misao, ne čini li se kao da je napisana juče, i to baš ovdje?

U prvom dijelu knjige, Muftić nije pro-

pustio da vrlo dokumentovano i decentno osvijetli neprocjenjivu, presudnu ulogu Josipa Broza Tita u reverifikaciji bosanske državnosti i suvereniteta. A nismo uskraćeni ni za bisere-izjave i stavove mladih Bošnjaka-antifašista iz međuratnog perioda, koji su otvorenih očiju, za ondašnje prilike neustrašivo gledali i na unutrašnje, ali i na spoljne snage i uticaje, tvrdeći, uz ostalo: *Gro našeg elementa ne da je nacionalno odrođen, nego nije nacionalno ni rođen!*

Nakon što nas je u prvom dijelu knjige proveo kroz istorijsko-dokumentarni opus vlastitog razmišljanja – uključujući i osvjetljavanje sociološke veličine Emila Dirkema, plastično predstavljanje socijalne i nacionalne misli Skendera Kulenovića, sažeto promovisanje misli Ibn Halduna, optovanje sukusa iskaza o bošnjačkoj ljevici između dva rata, seciranje pogubnih efekata demonstriranja etnonacionalizama u BiH, kao uzročnika raspada jedne države i početka agresorskog rata – Muftić svoj napor dopunje temama o tranzijskim procesima i obrazovnoj politici u BiH, vjerskim odnosima i toleranciji, osvrtom na naopaku presudu Međunarodnog suda pravde u Hagu u tužbi BiH protiv Srbije (SR Jugoslavije), te nas podsjeća na značaj i doprinos profesora Omera Ibrahimagića – i pravnoj, ali i državotvornoj bosanskohercegovačkoj misli i praksi.

Ovaj dio knjige je zaključen korisnim i dokumentovanim reminiscencijama o Patriotskom frontu u Lukavcu, pojavi koju su neki zaboravili – a grijeh i greška je zamenariti da je i to bila poluga otpora agresiji, bez koje borbe protiv nje svakako ne bi bilo.

Drugi dio knjige je posvećen promo-

cijama i recenzijama. Tu se u punom opsegu iskazuje širok spektar pogleda, ali i interesovanja, područja zanimanja i znanja Edhema Muftića.

I kad prikazuje knjigu Izudina Hasanovića (“Demokratija i ljudska prava”) ili Hazima Lolića (“Socijalna kompetencija”), kao i onda kada iznosi svoj sud o knjizi Seada Omerbegovića “Američka politika prema Bosni i Hercegovini” ili o djelu penzionisanog rudara Ramiza Murića “Veliki mali ljudi”, kao i u slučaju ozbiljnog analiziranja “Prokletstva Muslimana” Nijaza Durakovića ili “Sociologije simboličke kulture” Hidajeta Repovca, odnosno knjiga Sejfe Šarića (“Bosanska tragedija: Uzroci i posljedice”) i Jeremije Perića i Dževada Pašića (“Lukavac u radničkom pokretu, NOR-u i revoluciji”), Edhem Muftić s podjednakom temeljitošću, ozbiljnošću i predanošću nastoji čitaocu prenijeti sukus – i sadržaja, vrijednosti i kvaliteta knjige, ali i svog doživljaja onoga što je pročitao i što predstavlja.

Manirom iskusnog intelektualca, prokušanog erudite i natporosječno dobrog višedecenijskog poznavaoa društvenih kretanja, a nalazeći se, istovremeno, i u poziciji neposrednog sudionika svih prelomnih događaja iz tog perioda, Edhem Muftić ne ostavlja nimalo prostora za dilemu, nejasnoću ili, daleko bilo, sumnju u motive svog pisanja i oglašavanja. Naprotiv, on jasno, ljevičarski otvoreno i principijelno pledira za to da trenutna nedorečenost, neizvjesnost i nesvršenost ove zemlje i njenih prilika – mogu biti prevaziđeni razumom, međusobnim uvažavanjem, tolerancijom, antifašizmom, poštovanjem jednih prema drugima...

On je, dakle, optimista, ali – nadalje je realista. Usud otete zemlje, što nigdje

izričito ne kaže – ali i ne suspenduje prostor za baš ovakvo zaključivanje, on u *Pogovoru* odmjereno nudi kao provokaciju za razmišljanje. Podsjeća na Ivu Andrića i usud bosanskohercegovačkog čovjeka i države. Po-minje ono *malo*, što nam je vazda nedostajalo – da dosegemo sreću, dugoročnu stabilnost, mir i slobodu. Govori o preprekama, namjernim i slučajnim, koje su tuđini i gospodari ovih prostora uvijek obilno stvarali. Podsjeća na Mešu Selimovića i njegovo pitanje *kada ćemo, koliko-toliko, ugušiti u sebi želju da se narugamo, da pljunemo, da izgrdimo?...*

Ukratko: pita se Edhem Muftić – i tjera nas da se i sami zapitamo – kada ćemo, naj-zad, shvatiti da smo, nerijetko, mi sami sebi najveća kočnica, prepreka, uteg?... Često nam ne trebaju ni strani, ni domaći protivnici i neis-tomišljenici. Dovoljni smo mi sami sebi – sa svim svojom glupošću, inatom, pakostima, ograničenjima, budalaštinama, nerazumijevanjem, izopačenjima...

Time nas, okončavajući svoju *Neizvjesnost u slobodi* baš na taj način, ostavljajući otvorenim sva krupna, sudbonosna pitanja, Muftić dovodi u poziciju aktera njegovih dilema, promišljanja, vizija i sugestija. On, dakle, od nas čini protagoniste, ne statiste. Budi nas, ako smo hipnotisani ili se uspavali, razdrmava i razgibava nas, ne dopuštajući da budemo pasivni i da se gotovanski odnosimo prema njegovom mišljenju.

Muftića, a to znači njegovu knjigu, ovo dovodi do ostvarivanja dva cilja: prvo, proizvodi i kod nas potrebu da razmišljamo i o onome o čemu, možda, na takav način dosad nismo mislili i – drugo – ostavlja otvorenom mogućnost, praktično obećanja, pisanja svoje nove knjige, u skoroj budućnosti. Recimo, o onome što će neizvjesnost u

prividnoj slobodi biti, jer mora biti, u nekim sutrašnjim evropskim bosanskohercegovačkim prilikama.

Kao nastavak našeg trajanja, ali I, vrlo vjerovatno, nesretnog sužanjstva u neizvjesnosti – o čemu se može i mora, dužnost je to racionalnih, umnih i razumnih ljudi, baš na ovakav način, što više pisati. (O usudu otete zemlje)

Zlatko Dukić, književnik

Saznanja, Časopis za historiju, br. 2, Društvo historičara Tuzla, Odsjek za historiju Filozofskog fakulteta u Tuzli, Tuzla 2008.

Na preko 200 stranica, u Časopisu je objavljeno 15 radova od 16 različitih autora: dr. sci. Bege Omerčevića, Rusmira Djedovića, dr. sci. Azema Kožara, dr. sci. Adnana Jahića, dr. sci. Ivane Balte, dr. sci. Galiba Šljive, dr. sci. Zijada Šehića, dr. sci. Adiba Đozića, Esafa Levića, dr. sci. Izeta Šabotića, dr. sci. Seada Selimovića, dr. sci. Adnana Velagića, dr. sci. Senaida Hadžića i mr. sci. Denisa Bećirovića. Obavljen je i prikaz knjige *Metodika nastave historije*, dr. sci. Senaida Hadžića i dr. sci. Azema Kožara, koji je napisao Salkan Užičanin.

Većinu ovih članaka čine izlaganja sa naučnog skupa, posvećenog stotoj godišnjici političkog organiziranja u Bosni i Hercegovini, održanog u Tuzli 2006. godine. Pored toga, dva objavljena rada, autora dr. sci. Azema Kožara i dr. sci. Adnana Jahića, čine izlaganja sa naučnog skupa koji je organizovan u povodu 600-te godišnjice od smrti socijologa i historičara Ibn Halduna.

Od autora iz Gračanice, objavljen je prilog prof. Rusmira Djedovića pod naslovom "Historijsko-urbani tipovi utvrda

na Tuzlanskom kantonu". U ovom radu, autor je iznio podatke o prahistorijskim gradinama, rimskim utverdama, srednjovjekovnim gradovima, turskim vojnim utverdama (tur.- kala), turskim palankama (specifične vojne utvrde) i ostalim manjim turskim utverdama (kule, odžaci, čardaci i karaule).

Pored ovog, istraživanjima područja tuzlanske oblasti, bave se i radovi dr. sci. Azema Kožara pod naslovom "Političke prilike u tuzlanskoj oblasti prema izvještaju Antona Vukovića za 1885. godinu", Esa-

fa Levića, dr. sci. Izeta Šabotića pod naslovom "Tuzla 1908. – Slika grada u godini aneksije na stranicama *Bosanski glasnik: Opća priručna adresna knjiga za Bosnu i Hercegovinu*", dr. sci. Seada Selimovića pod naslovom "Organizacija i djelatnost nastavničkog društva *Samopomoć* u Tuzli između dva svjetska rata", dr. sci. Senaida Hadžića pod naslovom "Položaj Bošnjaka tuzlanskog kraja 1947. – 1949."

Svi ostali prilozi objavljeni u ovom broju bave se historijskom problematikom bosanskohercegovačke razine.

Šefika Izeroski, prof.